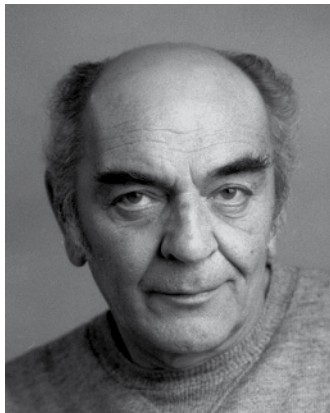


Bláha, Josef

* 8. června 1924, Novo Mesto, dnešní Slovinsko † 6. prosince 1994, Praha
Český divadelní a filmový herec.
Člen vinohradského souboru v letech 1951–1991.



Pocházel ze smíšeného manželství. Jeho matka byla Slovin-ka a otec Čech, původem z Písku, který v jihoslovanském království pracoval jako lesní inženýr. Díky tomu si později vysloužil přezdívku „Božský Bosňák“. Rodina žila uprostřed lesů na místě, kterému se říkalo Radocha. V roce 1927 se rodičům narodil druhý syn Drugomir. Před druhou světovou válkou přišel Josefův otec o práci a rozhodl se odjet s celou rodinou do Československa. Po příjezdu do Čech bydleli nejprve v Písku u Josefova dědečka a po roce se pak přestěhovali do Prahy na Hanspaulku. Česky se Josef naučil velmi rychle a mluvil bez sebemenšího přízvuku. Jistě k tomu přispěla i zkušenost ze skautského tábora, o němž sám prohlásil: „Na táboře jsem měl pořád hlad, ale nedostal jsem knedlík navíc, dokud jsem kuchaře neodrecitoval: ‚Třicet tři stříbrných křepelek přeletělo přes třicet tři stříbrných střeš...‘“ V Praze si velmi oblíbil holešovickou Uranii, a jakmile vstoupil do foyeru Národního divadla a do hlediště, ho krásné umění naprosto uchvátilo a on si v tu chvíli naprosto jasně uvědomil, že chce být hercem. Otec však jeho nadšení pro uměleckou dráhu nesdílel a rezolutně trval na tom,

že syn musí mít skutečné povolání. Josef proto absolvoval dvouletý kurz na obchodní škole. Už v té době však ochotničil v divadelním spolku Tyl a současně nastoupil na konzervatoř. Jeho studia přerušila válka. Díky známému lékaři se vyhnul totálnímu nasazení a pracoval jako pomocná síla v lékárně, v hotelu jako pikolík nebo skládal brambory. Po válce krátce působil v Divadle Ference Futuristy, potom se vrátil ke studiu na konzervatoři a v roce 1950 absolvoval nově vzniklou Divadelní fakultu AMU, obor herectví, ve třídě Ladislava Peška. Jeho první kroky profesionálního herce vedly na základě umístěnky do Hradce Králové, kde zůstal jednu sezonu. V roce 1951 mu Luboš Pistorius nabídl angažmá do tehdejšího Divadla Československé armády, dnešního Divadla na Vinohradech. Josef Bláha nabídku přijal a působil zde až do roku 1991.

Na vinohradském jevišti ztvárnil desítky výrazných rolí. Spoustu jich hrál se svým kamarádem Vlastimilem Brodským, který o Josefu Bláhovi prohlásil: „Pepík měl obrovský dar herecké nesobeckosti a tolerance... Pokud jsme spolu hráli dvě hlavní role, zdálo se mi, že nikdy nepřemýšlel o tom,

kdo z nás bude lepší. Vycítil, že v rovnocenném partnerství daleko výrazněji narůstá síla a emotivní dopad každé jevištní situace...“ Jejich přátelství charakterizoval obrovský smysl pro humor a pro recesi. „Jako takového ho zná vinohradské divadlo a jako na takového se na něj vzpomíná snad v nejdůležitější místnosti Divadla na Vinohradech a to je rekvizitárna,“ řekla o Josefu Bláhovi Jiřina Jirásková.

Nikdy sám sebe urputně neprosazoval. Těšila ho souhra. Rád hrál nejen pro diváky, ale i v zákulisí pro kolegy a často byly portály obležené zaměstnanci divadla, kteří Bláhovy výstupy sledovali za jevištěm.

Měl nepřehlédnutelný temperament umocněný jihoslovanskou povahou. Jiří Sovák na něho ve své knize vzpomínal: „Vypadal jako ohořelej havran, kterej přečkal lesní požár.“

Kromě divadla se Josef Bláha prosadil i ve filmu a zejména v televizní tvorbě.

Vybrané role:

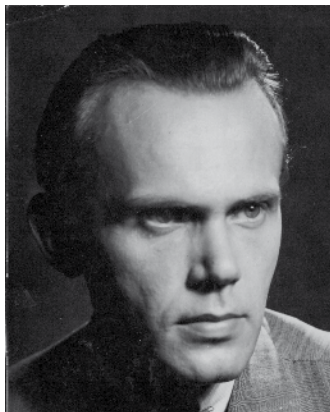
Sedlák Dagfin (H. Ibsen: *Nápadníci trůnu*, 1964); **Malvolio** (W. Shakespeare: *Večer tříkrálový*, 1973); **Al Lewis** (N. Simon: *... vstupte!*, 1974); **James Hepburn** (R. Bolt: *Ať žije královna!*, 1974); **hrobník Vojtek** (J. Kubát: *Skandál v Březůvce*, 1974); **Samson** (J. Clavell, J. Hubač: *Král Krysa*, 1974); **Pohlavár** (A. P. Štejn: *V zajetí času*, 1974); **Jarmánek** (J. Jílek: *Silvestr*, 1975); **kníže Mstislavský** (A. K. Tolstoj: *Car Fjodor*, 1975); **Filip** (I. Shaw: *Brooklynská idyla*, 1975); **László Mazur** (Á. Kertész: *Jmeniny*, 1976); **Alenin otec** (M. Roščin: *Manželé hledají byt*, 1976); **Sýkora** (J. Jílek: *Dvojí tep srdce*, 1977); **Beverley Carlton** (G. S. Kaufman, M. Hart: *Přišel na večeri*, 1977); **toulavý šlejiř Nožeček** (J. K. Tyl: *Tvrdohlavá žena*, 1978); **král** (V. Eliášková: *... a ten měl tři dcery*, 1978); **Frankie Veselý** (E. Dutka: *Autobus do Wollongongu*, 1979); **major ve výslužbě Jičínský** (F. F. Šamberk: *Jedenácté přikázání*, 1981); **kníže Belzebub** (J. Drda: *Dalskabáty, hříšná ves*, 1982); **generál Fink** (J. Hašek, J. Grossman: *Švejks*, 1983); **vévoda Buckingham** (W. Shakespeare: *Richard III.*, 1983); **vrchní velitel** (B. Brecht: *Matka Kuráž*, 1984); **Carbon de Castel Jaloux** (E. Rostand: *Cyrano z Bergeracu*, 1986); **Midge** (H. Gardner: *Já nejsem Rappaport*, 1988); **Šefl** (K. Čapek: *Loupežník*, 1988); **Lavrovič** (M. Bulgakov, J. Vedral: *Mistr a Markétka*, 1989).

Boleška, Otto

* 23. března 1880, Praha † 20. března 1917, Praha

Český divadelní herec.

Člen vinohradského souboru v letech 1907–1911.



Otto Boleška, vlastním jménem Otto Gabriel Bolleška, se narodil jako nejmladší syn státního úředníka, jeho otec byl stavebním adjunktem u c. k. místodržitelství. Bratr Josef se stal hudebním kritikem, publicistou a také komponoval. Již na studiích reálného gymnázia se Boleška zajímal víc o literaturu a divadlo než o studium samo. Na podzim 1896, ve svých šestnácti letech, se s Prahou rozloučil a utkl do Prostějova k divadelní společnosti A. Dobrovolného. Po nevydařeném debutu pak zamířil v listopadu do Přerova ke kočovné Choděrově divadelní společnosti, kde však zůstal jen do ledna 1897. V následujících letech se potloukal po Moravě s různými kočovnými společnostmi. Údajně s pomocí Rudolfa Deyla st. získal v roce 1900 první stálé angažmá ve slovinském Národním divadle v Lublani, kde v té době působila řada českých herců. Hrál tam až do roku 1907. Během letních měsíců, kdy se v Národním divadle v Lublani nehrálo, pobýval v Čechách. V letech 1904–1905 vystupoval ve Švandově divadle na Smíchově, kde i režisoval, a také u společnosti svého kolegy z Lublaně F. Liera. Po návratu do vlasti se v roce 1907 stal členem souboru

čino hry právě otevřeného Městského divadla Královských Vinohrad. Neodpovídal zcela představám o fyzickém zjevu herce, který by měl postavit svou kariéru na rolích prvního milovníka. U Choděrovy společnosti hrál téměř denně, ale jen malé roličky a pobíral nejnižší plat. Teprve když začal svých „nedostatků“ – hubené postavy, dlouhých rukou a tenkého pronikavého hlasu – využívat k razantní komice, našel svou hereckou specializaci, v níž dosáhl úspěchů ještě během účinkování v kočovných společnostech.

Angažmá v Městském divadle na Královských Vinohradech zahájil hned prvním představením u příležitosti jeho otevření dne 24. listopadu 1907 rolí šaška Peeping Toma ve Vrchlického *Godivě*. Jaroslav Vrchlický k jeho výkonu v představení uvedl: „... pro úlohu šaška Peeping Toma nalezl p. Boleška případné přízvuky i gesta, jež charakterizují dobře groteskní manýry dvorních bláznů, ale též jemu bude dbáti, aby hlas svůj, jinak vydatný, nehnal příliš do výše, kde nabývá pak úzkého zvuku.“ Třicátého března 1911 uvedlo vinohradské divadlo hru Henrika Ibsena *Spolek mladých*, kterou Otto Boleška režisoval. V Městském divadle na Královských

Vinohradech působil až do roku 1911, kdy odešel do angažmá v Národním divadle, kde následujících pět let hrál zejména v režii Jaroslava Kvapila. Když Otto Boleška v sedmatřiceti letech spáchal sebevraždu předávkováním veronalem, Kvapil o něm napsal: „*Také mi počátkem roku 1917 umřeli nenadále dva herci, kteří byli podstatnou oporou mých shakespearovských představení, Schlaghammer a Boleška.*“

Vybrané role:

Peeping Tom (J. Vrchlický: *Godiva*, 1907); **Pierre Morain** (H. Lavedan: *Markýz Priola*, 1907); **lord Darlington** (O. Wilde: *Vějíř lady Windermerové*, 1907); **celník** (J. Jullien: *Moře*, 1907); **Lącki** (S. Przybyszewski: *Zlaté rouno*, 1908); **starý hrabě** (K. Leger: *V zakletém zámku*, 1908); **de Chauvelin** (V. Dyk: *Ranní ropucha*, 1908); **pán z Wehrhahnů** (G. Hauptmann: *Bobří kožich*, 1908); **Pivousek** (F. A. Šubert: *Drama čtyř chudých stěn*, 1908); **MUDr. Nekvinda** (V. Štech: *Deskový statek*, 1908); **markýz de Porcellet** (O. Mirbeau: *Obchod je obchod*, 1909); **doktor Oestermark** (A. Strindberg: *Kamarádi*, 1909); **bloud** (R. de Flers, G. A. de Caillavet, E. Arène: *Král*, 1909); **starý Hilse** (G. Hauptmann: *Tkalci*, 1909); **Tubal** (W. Shakespeare: *Kupec benátský*, 1909); **Artanezzo** (H. Bataille: *Skandál*, 1909); **Ulrich z Kuckrottů** (G. Kadelburg, R. Presber: *Kaňka*, 1910); **Jaroslav Havelka** (J. Štolba: *Na letním bytě*, 1910); **komoří Jan Wolfgang z Harrebow** (A. Larsen, E. Rostrup: *Bunkovy předhistorie*, 1910); **Ludvík Manhardt** (V. Leon, L. Feld: *Slavné jméno*, 1910); **Robert Ralph** (W. Christmans: *Peněžní automat*, 1910); **Tišta Muškáš** (K. Weis: *Sultánova nevěsta*, 1910); **Gigrlé** (R. Piskáček: *Dámy z baletu*, 1911); **Blažej** (V. Štech: *Habada a Jordán*, 1911); **Daniel Hejre** (H. Ibsen: *Spolek mladých*, 1911); **Pecháček** (F. V. Krejčí: *Půlnoc*, 1911); **Anastasius rytíř z Negrelli** (H. Bahr: *Pavouk*, 1911); Heršteinský (K. Jonáš: *Bavorské slovo*, 1911).

Bor, Jan

* 16. února 1886, Praha † 25. března 1943, Zámostí u Hluboké nad Vltavou
Český divadelní režisér.
Člen vinohradského souboru v letech 1924–1939.



Jan Bor, vlastním jménem Jan Jaroslav Strejček, začal v roce 1904 studovat na pražské Karlově univerzitě slavistiku, srovnávací dějiny a filologii. V letech 1905 až 1907 pak pokračoval na univerzitách v Lipsku a ve Vídni. Již v době studií se zajímal o divadelní práci a napsal divadelní hru *Macecha*, která však na jevišti uvedena nikdy nebyla. V roce 1926 získal doktorát z filozofie na Karlově univerzitě v Praze na základě disertační práce o počátcích českého dramatu.

Upozornil na sebe monografií *Eduard Vojan* (1907) a později pak monografií o herečce Národního divadla *Marie Laudová* (1913). V letech 1912 až 1914 se během pobytu v Německu seznámil s dílem Maxe Reinhardta. Publikoval v časopisech *Den*, *Lumír*, *Pokrokové revue*, v deníku *Samostatnost*, byl redaktorem časopisu *Scéna*, v roce 1914 se stal režisérem Intimního divadla, kde působil do roku 1919. Po vypuknutí první světové války byl odvelen do aktivní vojenské služby. Po válce získal angažmá ve Švandově divadle na Smíchově, kde v letech 1910–1924 působil jako režisér a později i jako umělecký ředitel. Od roku 1924 nastoupil do Městského divadla na Královských Vinohradech jako režisér

a po odchodu Jaroslava Kvapila v roce 1930 tam působil jako umělecký šéf. Po šesti letech se této funkce vzdal a pokračoval už jen jako režisér.

Vinohrady tak získaly režiséra s vyhraněným názorem, jež uplatňoval zejména ve výběru her a důsledně se zaměřoval na ruskou dramaturgii (jeho dramaturgizace Dostojevského románu *Zločin a trest* patřila k nejpозoruhodnějším počínům Divadla na Vinohradech třicátých let), měl však smůlu, že přišel v době, kdy se vinohradské divadlo potýkalo s odchodem herců patřících k páteři celého repertoáru (Olga Scheinpflugová, Karel Vávra, Bohuš Zakopal), a neměl tedy pro své záměry dostatečnou hereckou oporu. Podle Zdeňka Štěpánka měl Bor navíc řadu nepřátel a bylo mu střídavě vytýkáno, že není dost moderní, že je nedostatečně intelektuální, příliš bohémský nebo že je rusofil. Jeho práce byla chválena i ostře kritizována. Krize divadla vyvrcholila odchodem nejen Jana Bora, ale předtím také ředitele Františka Fuksy.

V roce 1939 se Jan Bor stal šéfem činohry Národního divadla, kde setrval až do své smrti v roce 1943. Na motivy jedné z povídek Františka Kubky napsal hru *Zuzana Vojířová*

o osudech milenkyně Petra Voka z Rožmberka, která se v těžkých dobách německé okupace stala díky vlastenecké symbolice velmi oblíbenou mezi diváky a v kontextu českého divadla pak jednou z her posilujících vlastenecké cítění.

Vybrané režie:

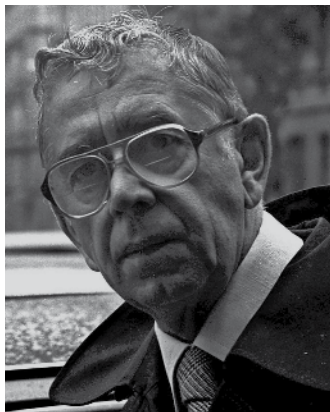
V. Hálek: *Záviš z Falkenštejna* (1924); F. Zavřel: *Vykupitel* (1925); A. Strindberg: *Věřitelé* (1925); P. Corneille: *Lhář* (1925); J. Bartoš: *Hrdinové naší doby* (1926); A. Dvořák: *Lvice* (1926); F. Langer: *Miliony* (1926); F. Werfel: *Juarez a Maximilian* (1926); V. Dyk: *Zmoudření dona Quijota* (1927); J. Hilbert: *Vina* (1927); L. Novák: *Svědomy* (1927); J. Galsworthy: *Okna* (1927); B. Jonson: *Lišák* (1927); A. Dvořák: *Kalich* (1928); E. Konrád: *Olbrím* (1928); H. Ibsen: *Divoká kachna* (1928); Z. Štěpánek: *Monastýr nad tajgou* (1929); F. Langer: *Obrácení Ferdyše Pištory* (1929); R. Krupička: *Vršovci* (1929); B. Veiler: *Je Mary Duganová vinna?* (1929); A. Birabeau, H. Duvernois: *Marcel Fradelin* (1929); F. Wedekind: *Zámek Wetterstein* (1929); J. Hilbert: *Její štěstí* (1930); E. O'Neill: *Milionový Marco* (1930); W. Shakespeare: *Othello* (1930); I. Takeda: *Vesnická škola* (1930); A. Dvořák: *Pindras Ohněstrůjce* (1931); F. Langer: *Andělé mezi námi* (1931); F. M. Dostojevskij, J. Bor: *Bratři Karamazovi* (1931); G. B. Shaw: *Pygmalion* (1931); M. Gorkij: *Na dně* (1931); Ch. Dickens, F. Langer: *Pan Pickwick* (1932); O. Nedbal: *Polská krev* (1932); V. Dyk: *Smuteční hostina* (1932); E. Synek: *Zrádce* (1932); Z. Štěpánek: *Lidé minulých dnů* (1932); J. Mahen: *Janošík* (1932); F. Langer: *Velbloud uchem jehly* (1932); W. Shakespeare: *Zkrocení zlé ženy* (1932); J. W. Goethe: *Faust* (1932); B. Brecht, J. B. Gay: *Žebrácká opera* (1933); M. Bulgakov: *Bílá garda* (1933); F. Bruckner: *Markýza z O.* (1933); F. Langer: *Manželství s r.o.* (1934); V. Nezval: *Tři mušketyři* (1934); F. M. Dostojevskij, J. Bor: *Idiot* (1934); W. Shakespeare: *Mnoho povyku pro nic* (1934); E. O'Neill: *Pramen věčného mládí* (1935); E. Vachek, F. Tetauer: *Krev nevolá o pomstu* (1935); Aristofanes: *Lysistrata* (1935); M. Šolochov: *Rozrušená země* (1935); L. N. Tolstoj: *Anna Karenina* (1935); A. a V. Mrštíkové: *Maryša* (1936); J. a M. Tomanovi: *Přítelkyně* (1936); J. Deval: *Marie milostnice* (1937); A. Salacrou: *Žena, která se osvobodila* (1937); J. Giono: *Rozsévači* (1937); F. Götz: *První rota* (1938); F. Sokol-Tůma: *Staříček Holuša* (1938); G. Hauptmann: *Růžena Berndtová* (1938); G. B. Shaw: *Ženění a vdávání* (1938).

Brodský, Vlastimil

* 15. prosince 1920, Hrušov nad Odrou † 20. dubna 2002, Slunečná u České Lípy
Český divadelní a filmový herec.

Člen vinohradského souboru v letech 1948–1990.

„Myslím, že člověk si má z věcí, na které je krátký, dělat srandu.
To je jediná obrana.“



Narodil se do bezstarostné středostavovské rodiny, kde otec byl úspěšným pojišťovací agentem a matka se starala o jediného syna a o domácnost. S divadlem se setkal už jako malé dítě – rodiče hráli ochotnické divadlo. A tak viděl, jak maminka „zavraždila“ Vávru a tatínka „dal popraviti“ Lomikar. Není divu, že se v té době pro malého Vlastíka stala taková podívaná synonymem násilí a hrůzy. Později si nechal vysvětlit, že se jí říká divadlo. Zlom ve vztahu k divadlu nastal teprve, když se v roce 1934 rodina přestěhovala do Prahy. Studoval gymnázium a od návštěv kina se přesunul jeho zájem na divadelní jeviště, zejména pak k Osvozenému divadlu Voskovce a Wericha a Burianovu Děčku. Zatím se však divadelnímu umění věnoval pouze jako nadšený divák. Jeho zájem vzbuzoval spíše tanec a inspiroval se hlavně velkým hollywoodským hercem a tanečníkem Fredem Astairem. Jeho láska k tanci šla až tak daleko, že si začal velmi slušně přivydělávat stepem po pražských kavárnách. Na základě zveřejněného inzerátu v nedělním vydání Českého slova v říjnu 1939 se přihlásil k přijímacím zkouškám do tehdy právě zakládaného souboru Emila Františka Buriana

D40. Představa, že jeho dominantou divadelního vzdělání bude tanec, vzala za své, protože Burian byl jiného mínění a pověřoval ho pouze hereckými úkoly. Jak sám uvádí ve své knize: „K herectví jsem se dostal omylem (Mnohý divák si jistě pomyslí, že je to znát!). K divadlu jsem se dostal záměrně.“ Právě v Děčku přišel Vlastimil Brodský ke své přezdívkce Bróďa.

V roce 1941 byl E. F. Burian zatčen a Děčko bylo uzavřeno. Burianovi bývalí žáci našli útočiště ve Větrníku u Josefa Šmídy. Po rozpadu této scény působil krátce v letech 1946–1947 v Divadle satiry, na chvíli se vrátil do Burianova divadla D47 a v roce 1948 odešel za Jiřím Frejkou do Městského divadla na Královských Vinohradech. Změnu druhé největší pražské scény v Divadlo československé armády pod přímou správou ministerstva obrany komentoval později Brodský slovy: „Zasnoubení, ba spojení boha Marse s múzou Thálií byla blbost.“

Ve Vlastimilu Brodském ovšem přišel na Vinohrady herec, který ve svých postavách „objevoval lidskou obyčejnost, své postavy vystihoval poetickou zkratkou a jeho

komika byla označována za neobyčejně lidskou. Býval charakterizován jako typ herce tragikomického“. S přibývajícimi roky jeho herectví zrábalo. V šedesátých letech se stal jedním z neobsazovanějších herců ve filmu a jeho popularita nesmírně vzrostla. Legendárními se staly jeho postavy mrzoutů a samorostů. O jeho herectví už z doby Větrníku napsal Adolf Scherl, že se v něm klauniáda snoubí s postupy psychologického herectví, komediální rozpoutanost pohybu s „uměním překvapovat náhlými hloubkovými sondami do nitra postavy“.

Na Vinohradech vytvořil Brodský celou řadu výrazných rolí a přispěl k tomu, že ze „socialisticko-romantického“ herectví vzešli herci, kteří věčnou sebeironií a v brilantním partnerství uměli předvést vrchol komediálního herectví.

Vybrané role:

Dauphin (G. B. Shaw: *Svatá Jana*, 1948); **Lelek** (V. K. Klicpera: *Zlý jelen*, 1948); **Ricardo** (*Dobytelé*, 1948); **Věchýtek** (W. Shakespeare: *Veselé paničky windsorské*, 1949); **Studěncov** (V. Gusev: *Sláva*, 1950); **Schadernich** (A. Jirásek: *Jan Hus*, 1951); **Mamulija** (S. Vurgun: *Východ slunce*, 1952); **Chudoba z Ralska** (A. Jirásek: *Jan Žižka*, 1952); **Don Juan** (W. Shakespeare: *Mnoho povyku pro nic*, 1953); **Prokop** (J. K. Tyl: *Paličova dcera*, 1955); **Serjoža Tulenin** (A. Fadějev: *Mladá garda*, 1957); **Bazilio** (P.-A. Caron de Beaumarchais: *Figarova svatba*, 1958); **Boreš** (V. K. Klicpera: *Tři hrabata najednou*, 1959); **Lupino** (J. Drda: *Dalskabáty, hříšná ves*, 1959); **Slepánek** (I. Prachař: *Svět, kde se nežebrá*, 1960); **páter Blažej** (A. Jirásek: *Jan Hus*, 1961); **generál Baján** (E. O'Neill: *Milionový Marco*, 1962); **Bondy senior a junior** (K. Čapek, P. Kohout: *Válka s mloky*, 1962); **Honza** (J. Dietl: *Nehoda*, 1963); **Katz** (J. Hašek, P. Kohout: *Josef Švejk*, 1963); **Adam** (A. Wesker: *Čtyři roční doby*, 1965); **Jack** (M. Stehlík: *Grandlehárna*, 1966); **Dr. Pulejo** (L. Pirandello: *Člověk, zvíře a ctnost*, 1966); **August** (P. Kohout: *August August, august*, 1967); **Felix Ungar** (N. Simon: *Podivný pár*, 1967); **Willie Clark** (N. Simon: *... vstupte!*, 1974); **stavitel Alquist** (K. Čapek: *R. U. R.*, 1971); **porotce číslo osm** (R. Rose: *Dvanáct rozhněvaných mužů*, 1971); **kanovník Roch** (V. Vančura: *Rozmarné léto*, 1975); **Repán** (P. Kováčik: *Krčma pod zeleným stromem*, 1977); **Ezechiel** (J. K. Tyl: *Tvrdohlavá žena*, 1978); **Kulygin** (A. P. Čechov: *Tři sestry*, 1978); **Bartoloměj Pecka** (F. F. Šamberk: *Jedenácté přikázání*, 1981); **Trepifajksl** (J. Drda: *Dalskabáty, hříšná ves*, 1982); **Dub** (J. Jílek: *Rafani*, 1984); **Nat** (H. Gardner: *Já nejsem Rappaport*, 1987).

Nezapomenutelný byl výkon Vlastimila Brodského v pirandellovské grotesce *Člověk, zvíře a ctnost*, Dudkově inscenaci Kohoutovy hry *August August, august* nebo v legendární Hudečkově režii komedie Georgese Feydeaua *Brouk v hlavě* a později v Simonově komedii *... vstupte!*, kterou na Vinohradech režíroval v roce 1974 František Štěpánek v níž Brodský spolu s Josefem Bláhou „odehráli přímo herecký koncert“.

Vedle divadla se Brodský věnoval intenzivně nejen filmu a televizní tvorbě, ale výrazně třeba i rozhlasu a ne náhodou patřil až do své dobrovolné smrti k nejoblíbenějším českým hercům.